

Marcel

Het is moeilijk om mijn verhaal op papier te zetten en eraan te denken dat het op internet zal staan. Ik wil het toch doen, omdat ik heel lang alleen gezeten heb met mijn verhaal. En ik vind het goed idee dat anderen mijn verhaal kunnen lezen en zich er misschien in kunnen herkennen. Mijn vader en moeder zijn gescheiden toen ik 10 was. Ik herinner me de ruzies nog heel goed. Ze waren soms heel fel, maar ze kwamen gelukkig niet zoveel voor. Mijn vader had zich geleidelijk aan al jaren tevoren uit ons gezin teruggetrokken. Of hij toen al met zijn nieuwe vriendin begonnen was, weet ik niet. Ik wil het ook niet weten. Ik was kwaad op hem en ik ben dat altijd nog een beetje wat zijn vertrek uit ons gezin betreft.

Ineens was hij weg. Maandenlang heeft hij niets van zich laten horen. We dachten dat hij naar 't buitenland was of dat hij in 't kanaal gesprongen was of zoiets... We hebben navraag gedaan, overal. Familie had hij al bijna niet meer, maar toch wist niemand iets van hem. Hij was werkloos en zijn vrienden wisten ook van niets. Toen was me voor de eerste keer opgevallen hoe eenzaam hij was. Hij kon in rook opgaan zonder dat het iemand opgevallen was.

Maanden later hoorden we dat hij in een heel andere hoek van het land was gaan samenwonen met een vrouw met een dochter en twee zonen. Hij kon er ook werken in het familiebedrijf van die vrouw. Haar ouders hadden een grote garage en hij kon er klusjes doen. Ik weet niet meer juist hoe we te weten kwamen waar hij woonde en hoe zijn nieuwe even er uitzag. Ik weet ook niet meer of ik hem echt wilde terugzien. Misschien toch wel. Toen. En kort daarna kwam er een kaartje voor mijn verjaardag. Ik heb er lang mee geworsteld voor ik hem dan toch teruggezien heb. Het was oké voor mij.

Ik heb hem toen enkele keren gezien. Soms hoorden we maandenlang niets. En dan ineens belde hij en wilde hij dat ik eens langskwam. De stiefdochter en stiefzonen heb ik maar af en toe gezien. Ze waren wel lief en vriendelijk, maar ik hield ze wat op afstand. Ze waren ook jonger. Ik vond het wel raar dat zij mijn vader ondertussen beter kenden dan ik hem ken.

Tot er ineens die geruchten waren dat hij iets met de stiefzonen gedaan had. Iets met in bad steken en zich erbij bevredigen. Meer moet ik er niet van weten. Ik weet zelfs niet zeker of het wel waar is. Met mij is het in ieder geval nooit gebeurd. Ik kan het me niet voorstellen dat mijn vader zoiets zou doen. En toch komen er vage herinneringen van rare blikken die ik me van hem herinner. Ik wil het niet. Ik wil zo niet over mijn vader denken. Aan wie moet ik dit uitleggen? Ze gaan allemaal denken dat ik dat dan ook in het bloed heb.

Ik ga hem niet bezoeken in de gevangenis. Hij is veroordeeld en zit een straf uit. Moet hij maar bellen, als hij weer vrij is. Ik kan er het best mee omgaan, als ik niet alles weet. Hij blijft toch mijn vader. Als hij later eenzaam is en iedereen heeft hem laten vallen, dan zal hij mij misschien nog nodig hebben. Eindelijk!